

Testamento

do

Burro do Recarí

Laza, 28 de Fevereiro do 2006

O BURRO DO RECARI

(Entroido 2006)

Nun barrio chamado a Rúa
Que está moi preto de aquí
Pasou algo que contar
Na casa do Recarí.

O burro do Serafín
Atopóuselle moi malo
Ó coitado do animal
Deulle en pelar o rabo.

Bicho tan bo nunca vin,
Orelludo e degallado,
Cinco patas contando a gaita,
E pro traballo como un “venado”.

Pero o Suso foi mercar
Unha besta a Arcucelos
E dende que a trouxo pra casa
Ó burro enfermou cos celos.

Empezoulle a caer o pelo,
Entón logo dixo o Motiña,
Ou foi a perruquería
Ou senón tenvos a tiña.

O burro desapareceu
Da noite cara a maña
E funme enterar eu
De pura casualidad.

Aínda tiña o corpo quente
O coitado do finado
E entre todos xa lle habían
O futuro destinado.

Díxolle a Teresa ó Suso,
Tú aí quieto parado,
Que o tema este do burro
Arranxo eu de contado.

Lavámolo cara o forno
Sen que ninguén saiba nada
Adobo ben con pingo
E meto nunha empanada.

O Xe Lois tamén pensou,
Marcho con el cara Toro
Que co frío cáelle o pelo
E despois sáelle outro novo.

O chegar a primavera
Baixo para arar o souto,
Cando o vexan han dicir
Aí está o rei do Couto.

O José Portuguesiño
Deu a mellor solución
Levámolo a Portugal
Facerlle a liposubción.

“Caguinños” díxolle ó Suso,
Non o saques do curral
Que temos aquí unha mina
Co carallo do animal.

Facémoslle un par de leeftings,
Unha boa cura de sono,
Presentámolo a ministro
E vaise enterar o Bono.

O Aznar co bigote teso,
O Zapatero coa cella arqueada
Ó lado do noso burro
Estes non “fasian” nada.

Por que xa o di o refrán,
Un burro de libros cargado
Non parece un animal
Asemella un avogado.

O José por ir de fino
Xa lle tiña empaquetados
Os libros do Ismael
Cando estaba en parvularios.

Foi o Luís do Pelona
Quen primeiro apareceu
E dixo, si hai que levalo
O carro poño eu.

Tamén vos veu o delfín
Ó enterarse da movida
Arrancou desde Verín,
Apraceu de seguida.

Aquí te acompaño Suso
No mais grande sentimento
Vai sacando unhas copiñas
Que xa se fodeu o invento.

Outro que veu en axuda
Foi o Juan Luís do Tores,
E a corda do ramal
Enroscóuselle nos pes.

Carallo! saltou o Juanlu
Este non vos era o trato,
Pois case acompaña ó burro
Ó metelo pro burato.

Agora antes de collelo
E de picalo en talladas
Vouvos contar que este ano
Houbo moitas caralladas.

E non vos destes de conta?
Galicia mudou de goberno
Recoño, entón pensabades
Que don Manuel era eterno.

Co que me gustaba o Fraga,
Con ese porte e talante,
Abaneándose para os lados
Parecía unha ponte colgante.

Seica o vou votar de menos
Pois un día de escapada
Aínda que non o creades
Invitoume a unha queimada.

Como a cousa era de noite
E todos gatos son “parvos”,
Eu en troques compañeiros
Inviteino a uns “biosbardos”.

Agora temos aí un
Que non o sei catalogar
Como lle chaman Touriño
Igual lle da por escornar.

Pois que o manden cara aquí
Que lle aten ben o pelo
E votámoslo no “ruedo”
Á torera de Arcucelos.

A cousa ha de ser o mesmo
Senón xa me contaredes
Como levan pouco tempo
Aínda están nos entremeses.

Non che han de tardar moito
Para empezar co jaleo,
Cando veña o primeiro prato
Xa estará o macuto cheo.

Para repartir as consellerías
A que alí houberon armado,
Pois si falaran comigo
Arranxábalo de contado.

A consellería de pesca
Ía ser para un amigo meu
E quen mais sabe de pescado
É o Sr Eliseo.

A de información e turismo
Cústame ben repartila
Sería para o Couquela,
E o Rodas de Cimadevila.

A consellería da muller
Non a dou pois vaia tela
Quen vería correr ós homes
Vinte cans para unha cadela.

Para conselleiro de traballo
Non hai dubida, este é o plan,
O que mais se presta pra eso
É o Toni do Catalán.

A consellería das quinielas
Axudicoa sen récelo
Para que non me chamen machista
Tería que ser para a Consuelo.

Entón ó Pepe Cachelo,
O único que fai a seitura
Creo que merece ser
Conselleiro de agricultura.

Pra de cultura e deportes
Teño aí un par moi fino,
Sería pro Toño do Bragas,
E tamén pro Severino.

Busquei alguén pra de industria
Pro ninguén quixo saber
Mandeille recado ó Alcalde
Pero escapou a correr.

Pero... a de sanidade,
Raio, queríana todos
Por conseguir a viagra
Votábanse a min coma lobos.

Quédame aínda por dar,
A consellería de fomento,
Esa pro José do Chancas
Que para eso vende o cemento.

Estamos como queremos
Arre macho!! Decía o Lili,
O choio da telefonía
Tamén chegou ata aquí.

Anda todo días con eso
Rapaces e rapaciñas,
Por que os teléfonos móbiles
Xa os votan á rapaíñas.

Si alguén non o tivera
Parece que o miran mal
- Mira, ese non ten móbil,
váíase se será animal.

Alventei ó Rubes con un,
Díxenlle, e logo pra que o queres?
Carallo, pra que vai ser,
Para chamar ás mulleres.

Calquera día, xa o estou vendo,
O terror de todos os “clubes”,
Seis noventa oito cuarenta,
Telefono caliente de Rubes.

Outro que anda co móbil
Évos o Zoilo, o Toño,
Pero non o entende ben
E armase un folión do coño.

Vai falar ó curral
Por que non ten cobertura
A xente que escoita ó pasar
Pensan que fala coa burra.

Tamén o Milo de Chinca
Non perdeu ocasión
Leva un móbil moi bo
De ultima xeración.

Ó principio tivo problemas
Pra aprender a manexalo
Estampábao contra a parede
Pra encendelo e apagalo.

Metíalle cada bourazo
Que lle saltaba os fusibles
Menos mal que alá a Rosita
Lle mandou un saco deles.

Hanse xuntar entre os tres
E inda han de pelexar,
Que si eu son de amena
Que si eu de movistar.

Que si tal e que si cal,
Non me toques los “cojone”
Nin Movistar nin Amena,
O mellor é Vodafone.

Pois entonces digo eu,
O Rubes será de Amena
Por eso de falar coas nenas.
O Zoilo de Movistar
Por que sempre está no bar.
O Milo de Vodafon
A de ser por o collón.
E hai quen é de “manos libres”
Que nin falas nin recibes.

As mulleres andan dañadas
Con isto de non fumar,
Antes chupaban do pito
E agora non poden chupar.

Deste xeito entón os homes
Non se poderán queixar
Si chupaban do cigarro
A ver o que van chupar.

Aí tedes ó Pi do Coco
Que fumaba como un carreteiro,
E o que non puido conseguir un medico
Conseguíuno un Zapateiro.

Con eso da nova lei
Para fumar un pitíño
Non podes andar con bromas,
Tes que saír ó camiño.

Todo díos comete erros,
Ser mal pensado non quero
Pro o primeiro que fallou
Foi o Sr Zapatero.

Dende logo compañeiros
Este si que ha fixo boa
Alá lle deu por fumar
Traballando na Moncloa.

Entrou de súpeto o Rajoy
E díxolle, Zapa que fas?
Púes yo estaba fumando
Pero Artur Mas.

Teño unha nova moi boa
Que ninguén se imaxina,
O Ñuco de Souteliño
Trae preñada á Isolina.

Así como volo conto
Marchou con ela ó doutor
Por que lle inchou a barriga
E tiña moito dolor.

Díxome a min o Ñuco,
Estará mal que o conte
Pero o día do folión
Voteille catro na noite.

Cando a sinto no curral
Baixo e dígolle, agacha,
De repente ponse brava
Entón carallo, recacha.

Arnejado sexa o demo
Este home non ten cura,
Que non é a Isolina,
A quen montas era á burra.

O cura don Luis Romero
Estanos feito un cabrito
Para probar a nosa fe
Cambia os santos de sitio.

A xente entra na igrexa
Ouveando de aquí pra la
E murmuran entre as vellas
Hoxe que nos faltará?

Logo se deron de conta
De que a virxe non estaba
Nin San Pedro coas chaves
Nin San Miguel coa espada.

El dixo para tranquilizalas,
Como a igrexa está moi fría
Para que non ateceran
Metinos na sancristía.

Deulle traballo ós santos
Mirade si é boa peza
Á virxe da dolorosa
Tena facendo a limpeza.

Agora a xente murmura
Nas conversas da cociña
Que hai quen ten visto a San Xoán
De noite velando a viña.

Si o conto é como din
Estes vicios son moi caros
Calquera día colle ó San Roque
E pono de espanta paxaros.

Para darlles no fociño
O cura que é moi listo
Foi e escondeulle as cortinas
Do altar do Santo Cristo.

Elas foron preguntarlle
Ó saír do novenario,
As cortinas onde están?
Téñoas eu no campanario.

Son o ministro de cristo,
Fago o que me da a gana,
A ver si agarro as cortinas
Pra poñelas de sotana.

Algunha aínda vai dicindo,
Como ande con estas modas
Á saída do rosario
Violámolo entre todas.

As mulleres son o demo,
E non terán mala fe?
Pensar que vende os santos
Para ir tomar café.

Di o cura, vaites, vaites
Viúvas, solteiras, casadas,
Dios nos libre de estas lobas
Sonche ben desconfiadas.

Aparecen todas xuntas
Terémonos que velar
Primeiro coas vacas locas
E agora a gripe aviar.

Este asunto compañeiros
Non o acabo de entender,
Como “El pollo” non se come
E “A Poll..” a femia pódese comer?

Aquí levamos un bo susto
A cousa non foi de broma
Pasou na casa da Lola
E do Ricardo Pelona.

Á Elvira de Vilamea
Unha pita lle compraron
A pita estaba chocosa
E carallo, a que alí armaron.

Puxéronse todos malos
Marcharon cara o hospital
Proba aquí e proba alá
Non lle acertaban co mal.

Entón saltou o Pelona
Ó ver aquelas movidas,
A min coñécenme en Laza
Por o home das sete vidas.

Espeteime co tractor,
Caín de catro colmados,
E alá na ponte do couto
Deixei os dentes marcados.

Entón déixeme tranquilo
Non me amole señorita
Se con esto non morrín,
Vaime matar unha pita?

Do outro lado da padiola
Asentía coa cabeza a Lola,
Como pode ver doutor
Cando ven unha non ven sola.

Empezo coas reparticións
Antes de que quede ronco,
E ó primeiro que lle dou
Vai ser ó Sixto Cachoupo.

Coa súa moza Isolina
De lúa de mel marchou
Tanto darlle a manivela
Que o pobre ata se herniou.

Agora con eso da hernia
O home di que anda malo,
A culpa tena a Isolina
Que o fai montar a cabalo.

Pero seica lle di ela,
Como non te recuperes
Vou buscar un sexy-boy
Para que me faga os deberes.

Recarallo dixo o Sixto,
Esta nunca se ve farta
Pois enchufo a hernia para dentro
E relincho si fai falta.

Aténdeme ben Cachoupo
Pro cacho que che vou dar
Levaras entón a albarda
Para que podas cabalgar.

E así desa maneira
Ó meter o pé na espuela
Nin te has de mancar ti
Nin tampouco a mancas a ela.

Dixo o meu primo Ramón
Ai por díos non diga nada,
Pois non quere que se saiba
Que trae a muller preñada.

Non te apures compañeiro
Que non vou a ser tan ruín
Hanse enterar por calquera
Pero non ha ser por min.

Ademais, non é pecado
Que che estea a muller gordiña
O problema si que sería
Que a preñada fora a miña.

Ou é como un semental,
Ou foi logo un fallo humano
Pro vai dicindo o lambón,
Pra dous que boto no ano!!

Ó Toñito do Cachuco
E ó José María do Caparrós
Tamén tiveron familia,
Pois entran nas reparticións.

A estes tres que lles vou dar?
Que o diga non fai falta
Xa vos daredes de conta
De que van levar a gaita.

Que lle aten ben apunta
Por que vendo a cousa así
Se seguen facendo fillos
Non imos coller aquí.

Agora estarán pensando,
Que dirá este individuo,
Sempre vai ter que falar
Un roto dun descosido.

Ó Loliño do Ardillas
Doulle as dúas patas de adiante
Por sacarlle o posto ó Cheto
Agora meteuse tratante.

Tróuxolle unha besta ó Suso,
Tamén trouxo un cabaliño
Pero como recachaba
Foi e vendeullo ó Herminio.

Agora anda vacilando
De que é moi bo matachín
Vai dicindo que coa espada
É mellor que o Jesulin.

Cando se arrima ó porco
E lle mete a estocada
Nin o mesmo Cordobés
Lla espeta tan ben espetada.

Menos mal que di que é bo
Pois na casa da Benitiña
Acabou de sangrar o porco
E escapoulle cara a viña.

Mentres el lles explicaba.
Como poden estar vendo...
Carallo, díos nos perdoe,
Saíu o porco correndo.

Ó ver aquilo o Morañas
Empezou a rirse dil
E díxolle, entón Loliño
Imos buscar o fusil?

O Fernández de Cimadevila
Por levar non leva nada
Que lle pariu a cadela
E trouxo una boa camada.

Veume contar o Carroucas
Na festa de Cerdedelo
Que agora anda pescudando
Quen é o pai dos cadelos.

Alá vai por toda a Roda
Ouveando como un perdido
Mirándolle a cara ós cas
Buscándolle o parecido.

Díxolle o Paco Barbeiro,
Para min escusas mirar
Que neso son inocente,
Levo tempo sen mollar.

A culpa foi da muller
Que non a tiña prendida
Escapou a coitadiña
Por que estaba moi saída.

E despois desconsolada
A pobre dicía chorando
Preñó igual que la Virgen,
por obra del espíritu Santo!

De coiro de vaca vella
Tiña feito o cabeceiro
Para que non se desenfree
Doullo ó Miro Ceboleiro.

Sempre andaba rousa, rousa
Nunca quixo o Peliqueiro
Seica lle di a muller
Agora de vello gaiteiro.

Contáronme que o Manolito
Lle ensinou a posturiña,
Así mentres practicaba
Librouse de cavar na viña.

Puxo a estrea como un lobo
Nin o pensou un momento
E fixo vir ós cuñados
Para ver o acontecemento.

A Roda e a Carretera
Saíron en pleno a velo
A Rosita dicía chorando
Aínda non sei si crelo.

A pantalla tena boa,
E correr, todo o que queiras,
Pro carallo, no estiliño
Recordoume ó Edelmiro das Eiras.

Ós que lle plantan o monte
Dáballes... ben sei o que
Con unha estaca no lombo
E no cu un puntapé.

Ós de protección civil,
E ó reten apagalume
Levan o rabo do burro
Para que abaniquen o fume.

Cando acaban a xornada
Van para a casa feito un cristo
E todo por un desgraciado
Que tirou no monte un misto.

Levan a camisa negra
Como di ben a canción
E senón xa o veredes,
Veña musica e acción.

*Teño, teño a camisa negra
De tanto apagar no lume
Cando marchou cara a casa
Sempre vou cheirando a fume.*

*Camon, camon, camon baby
Digo eu con disimulo
Os que lle plantan ó monte
Que vaian tomar por ....*

*Mentres arde no monte
O reten soliño
Non chegan as avionetas
Vamos apagar no lume
Todos abaixo as braguetas.*

*Temos, temos a camisa negra,
Vai cantando o Cardolas,
De tanto mexar no lume
Xa nos doen a miringolas.*

Agora que me recordo
Antes que me despiste
Teño que darlle un anaco
Para o Luís, o Luís do Chiste.

Tivo unha perda moi grande
Co desgusto púxose malo
Morreulle dunha atacada
Catorce pitas e un galo.

Malo raio que o parta
Mirade si é barracel,
Bañou ás pitas en veneno
Por que llo mandou a Bel.

Non é que o diga eu
É que o pon o “prospeuto”,
Nun barreño con veneno
Meta “uste” as pitas dentro.

Si o piollo é abundante
Colla na man unha esponxa
E aplíquelle o veneno
Á galiña por a gorxa.

Pra saber si fixo efecto
Déalle un leve choucoleo
A pita caera redonda
Como si lle dera un mareo.

Observe o animal fixamente
Si ás dúas horas non espertou
Eso es síntoma inequívoco
De que aí algo fallou.

Si so é un bicho, nada,
Pero si son dous ou varios
Lea con detemento
Os efectos secundarios.

Que ve que non se levanta,
Entón diríxase á porta
Colla unha aixada de seguida
Pra ir a enterrala á horta.

Busque unha hora propicia,
Preferible ó escurecer
Que non se entere nin cristo,
Moito menos a muller.

Entrar na casa asubiando
Escondese tras do biombo
Por si enriba de perder as pitas
Tamén lle untan o lombo.

Arrimado por aí
Ha de andar o Sixtiño
Que se veu aconchegando
A ver si lambía un cachiño.

Levará un anaco grande
E boa falta lle fará
Que tivo que matar o cabalo
Pra facerlle o casorio ó rapaz.

E despois ía dicindo
- Esta carne que ben senta,
coman señores, coman,
Entrecot a la pimienta.

Non remata aí o conto,
Nin lle vou por mala fama,
A noite antes do casorio
Marchou quente cara a cama.

Ca “mangueira” que apañou
Despois da noite de farra
Non atinou co calzón
E puxo as bragas da Sara.

Falando dos chanfurrilas
Non se me escapa o Modesto
Que este ano compañeiros
Tamén ten algún sinistro.

Recortoulle a paga ós fillos,
Isto si que manda tela,
E alá marchou pra Verín
Pro hospital coa cadela.

E logo que é o que lle pasa?
Nada, que andou ó sol,
Agora ten ácido úrico
E seiscentos de colesterol.

O caso estavos curioso
Mirade se é animal
Quería que a operación
Lle entrara na Seguridade Social.

Despois que non me proteste
Doulle as orellas da feito
Que é un cacho dos mellores
E tamén de moi bo xeito.

O Modesto e o Sixtiño,
A Bel co raio das pitas,
Este ano a metade do burro
Xa o levan os Chanfurrilas.

Ó Cardito do Correo
Acabámoslle o xastré
Entón heille dar un cacho
Pero aínda non sei que.

El fai licor de castañas
El fai licor de “manzana”
El fai licor de “morojos”
E fai licor de almorrana.

O que lle poñan diante
Non lle da ningún temor
Agarrase á “Mariana”
Nun plis-plas faiche licor.

Non vos falo de mentira
Que me dixo a Marujita
Agora empeñouse en facer
Licor de caldo de pita.

Sacounos vinte botellas
E deixámolo sen nada
Pra axudarlle entón na perda
Aí lle vai a papada.

E si ves que non é moito
Toma logo as angarelas
Pra que apañes a augardente
E non canses as costelas.

As xentes de Souteliño
Pro Entroido non teñen freno
Tería que darlle un anaco
E que non fora pequeno.

Tiña as costelas gardadas
Que dan moito que comer
Pro si penso en darlles eso
Escalázame a muller.

Por que houbo catro monos
Que xa lle foron contando
Que cando estaba solteiro
Andei por alí roldando.

Anque fora un anaquiño
Ben volo quixera dar
Por culpa deses bocazas
Quedaredes a asubiar.

Hei de entregar os miolos
Pro teño que dicir primeiro
Que aquí quen mais os merece
Es o Benito Cereixeiro.

Marchou cara Santiago
Alá por o mes de abril
Foi aparcar o coche
E logo con daba co-il.

Andaban todos buscando
Xa era ó escurecer
E despois non aparecía
Nin o coche nin a muller.

Preguntoulle a policía,
A quen buscamos primeiro?
Ó coche, dixo o Benito,
Que custou moito diñeiro.

Aí tedes ás mulleres rurais
Non vos andan con bromas
Metéronse a mercar
A casa dos Barcelonas.

Tivérona que arranxar,
Que sorpresa cando entraron
Seica estaba chea de cousas
Jasus o que alí atoparon.

Un refaixo da Eufrasia
Do Tino uns calcetíns
Os teteiros da Milagros
E uns condóns do Luís.

Dixo a Manola do Criez
Vou á casa de contado
Que cando llo conte ó Lolo
Vai quedar alucinado.

Pra que diaño quería
O Luís os preservativos?
Sería para encher chourizo,
Non lle vexo outro motivo

Foron todos ouvear
Dixo o Lolo, está calada,
Menos mal que non os usou
Que tiñan a punta furada.

Serían cousas da Eufrasia
Pra buscarlle descendencia
Por que así xa tiña alguén
A quen deixarlle a herencia.

O burro vía moi ben
Anque non tiña bo pelo
Pois un ollo voullo dar
Pro cura de Cerdedelo.

Se un é para Don Odilo
Entonces me cago en dez,
O outro non ten mais remedio
Que ser pro silvano de Trez.

Que haxa xente que dubida
Dos milagres del señor
Pois se escoitan todos esto,
Convence ó mais pecador.

Cruzáronse os dous co coche,
Na mesma man se atoparon,
Como puido ser a cousa
Que nin xiquera se rozaron.

Ou alguén fixo un milagre,
Ou lle votou un responso,
Ou senón é que o Silvano
É como o Fernando Alonso.

Contoume a min don Odilo
Non foron alucinacións,
Saíulle unha voz dicindo
Trata de encendelo, por díos!!

Esa voz que lle falaba
Apareceulle como un flash
E díxolle, segunda a fondo,
Ojo lluvia, y a raaas...

Pero aquí aínda temos xente
Que se resiste a evolución
E un de eses, compañeiros,
É o Toño, o Percherón.

Comprou un carro de vacas,
Pero non me cadra ben,
Pra que raio quere o caro
Se el as vacas non as ten.

Contáronme o outro día
Ei onda do Lili
Que xunguiu ó Caparros
E ó Benito Gigí.

Ó parecer esta xugada
Non ía como é debido
E amarroulle a segadora
Para tirar do maquinillo.

Alá vedes ó Percherón
Con toda a parafernaria
Facendo trompos co carro
Nas pistas da parcelaría.

De mecánico o Caparrós,
O Gigí de copiloto,
E detrás coas asistencias
Vai o Bexea coa moto.

Por camiños e carrouchos
Andan facendo o animal,
Calquera día ímolos ver
No rally de Portugal.

En darlle as ferraduras
Case me vexo obrigado
Pra que así ó derrapar
No marchen cara un valado.

Desde esta terra galega
Do fogar de Breogán
Das danzas do Santo Cristo
E das noites de San Xoán.

Das meigas, da Santa compañía
Do vento tolo do nordés
Da subasta das cachuchas
Das orellas e dos pes.

Da matanza, da desfeita,
Do bandullo e o viño novo
Da rolda en noites de inverno
Das castañas no tixolo.

Do sonar inconfundible
Da gaita polo pinar
Do compas da muiñeira
E das chancas o pisar.

Daqueles contos de medo
Das lareiras, dos escanos,
Da xeadá á maña cedo
Dos mouros e cristianos.

Do Adan e mais da Eva,
Do Abraham e do Isaac
Do ramo, a bica e o galo,
Do San Benito en Matamá.

Das formigas, da morena,
Do farrapo, do peliqueiro
E deste Entroido amiguiños
Que é o mellor do mundo enteiro.

Da forza das vosas gorxas
Da maxia que inunda a praza
Do berro que alzamos sempre,
VIVA O ENTROIDO DE LAZA!!!

